

GÖRÜNMEZ

OTEL

Çeviri Sevinç
Sanem Erzurumlu

YEJİ Y. HAM

ROMAN

Bu benim son günümdü. Son maaş çekim. Müdür, cama büyük bir ilan yapıştırıyordu: *Kalıcı Olarak Kapalı*. Yanına da başka bir ilan: *Kiralık*. Rafların çoğu çoktan boşaltılmış, bir kutuya doldurulmuştu. Müdür önce duvardaki televizyona, sonra pencereden dışarı, kaldırımında sigara içen bir grup askere baktı. Sigaralarının ateşi karanlıkta parılıyordu.

“Özür dilerim.”

Lehçeyle konuşuyordu.

“Cumartesiye kadar bekleyemedim.”

Bir sandalye çekip üniformamın yeleğini çıkardım. Bugün markette daha az insan vardı. Üç liseli kız arka tarafta hazır erişte höpürdetiyordu. Köşedeki genç adam cep telefonunda bir oyun oynuyor, parmaklarıyla ekrana sertçe vuruyordu. Ben saatin karşısına oturdum, Bayan Han da benim karşıma; saati görmemi biraz engelliyordu. Çantasını kucağına koydu. Bakışlarıyla etrafı kolaçan ediyordu.

Gömleğinin buruşan kollarını düzeltti, parmakları sargılıydı. Belki de Kore asıllı bir Çinliydi? Emin değildim. Bir lehçesi vardı ama hangi eyaletten olduğunu anlayamadım. Müdür yanımdan geçerken Bayan Han’a baktı.

“Ben Han Myung-ja.”

Birkaç saat önce bana mesaj atmıştı. Cumartesiden önce beni görmek istemişti. Ona bugün vardiyam olduğunu ama gerçekten istiyorsa molada ziyaretime gelebileceğini söylemiştim. Molam sadece otuz dakikaydı. Gelmeyeceğini düşündüm. Vardiyam gece geç saatteydi ve işteki son günümdü. Eğer açıklanması gereken bir şey varsa, bana telefonda söyleyebilirdi.

“Bay Kim’i nereden tanıyorsunuz?”

“Çalıştığı yerde...” dedi, “huzurevinde aşçılık yapıyorum ben.” Yine bir lehçe. Ağzının nasıl çalışması gerektiğini düşünüyormuş gibi her kelimede durakladı. Dilinin de. Mücadele ediyordu sanki.

“Geçen hafta Bay Kim’e yardım edebilecek birini tanıyıp tanımadığını sordum. Bana sizden bahsetti. Ücreti sizin için uygunsa beni götürüp götüremeyeceğinizi merak ediyordum.”

“Sadece gidiş mi?”

“Evet,” dedi.

“Adres yanınızda mı?”

Başını salladı.

“Gitmeden önce güzergâhı kontrol etmek istiyorum.”

Bayan Han çantasından dikkatle sarı bir not kâğıdı çıkardı.

Küçük düzgün bir kare şeklinde katlanmış, kenarları yıpranmıştı. Bana uzattı.

“Yeoju.”

Nota baktım.

“Kardeşim Yeoju’da.”

“Ya.”

“Ziyaretçilere sadece on dakika veriyorlar.” Bayan Han’ın konuşması birden hızlandı.

“Buradan saat onda ayrılmamız gerekiyor. Cumartesi günleri de çalışıyorum, yani saat üçte kasabaya dönmüş olmalıyım. Vardiyam başlamadan önce.”

Kelimeler dikkatsizce yuvarlanıyor, ağzında dönüp duruyordu. Bayan Han’ın aksanı kulağa çok yabancı geliyordu. Seul’den değildi ama öyleymiş gibi konuşmaya çalışıyordu. Dili ağzındaki kelimeleri kontrol edemiyor gibiydi.

“Araba kullanamadığınızı söylemişti sanırım?” diye sordum.

“Arabam yok,” dedi. “Ehliyetim de.”

Araba kelimesini söylemesi birkaç saniye, *ehliyet* kelimesini söylemesi ise birkaç saniye daha sürdü. Bayan Han’ın gözleri ağır görünüyordu, yüzünü aşağı çeken büyük aksesuarlar gibi. Ya da taşan duyguları taşıyan kâseler gibi. Endişeli görünüyordu. Bayan Han eşarbını çekti. Üzerindeki her şey büyük görünüyordu. Eşarby, gömleği, kabarık saçları bile.

“Size şunu söylememem gerekir: Benim arabam yok. O yüzden kız kardeşimin arabasını almam gerekecek. Araba Wontong’da. Önce ona sormam lazım.”

“Ah, tamam.” derken göğsünü hafifçe sıvazladı. “Lütfen bana haberin ver.”

“Bu cumartesi mi gitmek istiyorsunuz?”

“Evet.”

İki gün sonra.

“Yeoju,” dedim. “Saat onda yola çıkarız.”

Hızlıca başını salladı. “Hafta içi yediden dokuza kadar iki işte çalışıyorum. Cumartesi, onu görmeye gidebileceğim tek gün.”

Bayan Han çenesini kaldırdı. Gözleri endişeyle titriyordu. Elimde tuttuğum nota baktı. Ona göre parmaklarımın ucunda bir karar vardı. Notu cebime koydum. Daha sonra okumam gerekecekti. Herhangi bir soru sorulsun istemiyordu, anlayabiliyordum.

“Şimdiden çok uzun yıllar oldu.”

Yere bir koli bandı yuvarlandı. Pencereden dışarıdaki karanlığa bakan müdürün elinden kayıp düşmüştü.

Bütün askerler gitmişti artık. Sigaraları sönmüş, korları kaybolmuştu. Onlar olmadan karanlık çok daha derin görünüyordu. Hem de daha boş.

“Otobüse, trene binemem.”

Bayan Han’ın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

“Ama onu görmem gerek. Buna ihtiyacım var.”

Bayan Han içeri girdiği andaki kadar rahatsız görünüyordu. Hatta daha gergindi, yüzü daha solgun. Kapı çarpıp kapandı. Çan çoktan orayı terk etmiş liseli kızların arkasından tıngırdadı. Erişte kâseleri ve cips poşetleri masanın üzerinde duruyordu. İç çektim. Onları temizlemem gerekecekti. Yüzümü hâlâ kapıya bakan Bayan Han’a çevirdim. Saate bir göz attım. İki dakikadan az bir süre sonra molam bitecekti. Akreple yelkovan daireler çizmeye devam ediyordu.

“Senin molan...” Başını eğdi. “Artık geri dönmelisin.”

Bayan Han sendeleyerek ayağa kalktı. Uykudan yeni uyanmış da neden burada olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Bayan Han kısaydı, benim göğüs hizama geliyordu. Muhtemelen Bay Kim'in seksen yaşını aşmış annesi kadar kısaydı. Yüzünde ve ellerinde lekeler, benekler vardı. Esmer tenliydi.

"Teşekkür ederim. O zaman bu cumartesi görüşürüz."

Bayan Han eğilerek selam verdi. Ben de selamına karşılık verdim. Kapıya doğru yürüdü ve geçerken müdürü usulca selamladı. Kapıyı iterek açmak üzereyken tereddüt ettiğini gördüm.

Arka taraftaki masalara doğru yürüdüm, cips poşetlerini ve bitmemiş erişte kâselerini topladım. Hepsi atılacaktı. Her zaman israf edilen çok yiyecek olurdu. Satılmayan, son kullanma tarihi geçmiş yiyecekler de cabası: çikolata, kahve ya da muz aromalı sütler. Barbekü domuz eti, marine edilmiş sığır eti ve biftek içeren öğle yemeği kutuları. Ton balığı ve mayonezli pirinç topları veya kavrulmuş çıtır deniz yosununa sarılmış baharatlı tavuk topları. Müdür birazını eve götürebileceğimi söyledi. Yesem daha iyi. Bugün birkaç tane alacaktım, ama hepsinin son kullanma tarihi geçmişti ve çantamda ağırlık yapıyorlardı.

Köşedeki genç adam hâlâ oyun oynuyordu. Yüzü, telefonuna çok yakındı. Cama neon bir savaş alanı yansıyor. Patlamalar, silah sesleri. Parmakları umutsuzca ekrana dokunuyordu.

Erişteleri çöp kutusuna attım, taşmıştı. Onu boşaltmam gerekiyordu. Yüzey temizleyiciyi masanın üzerine sıktım ve havada asılı duran baharatlı ramen sosu kokusunu el sallayarak uzaklaştırdım. Gıdıklanan burnumu ovuşturdum ve titreyen telefonumu cebimden çıkardım.

Anne'den bir mesaj: *Yemek yedin mi?* Hapşırdım ve telefonumu tekrar cebime soktum.

“Bir şey düşürmüşsün.”

Müdür yeri işaret ediyordu. Not. Yerdeydi. Cebimden düşmüş olmalıydı.

“O bir Kuzey Koreli mi?”

Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı.

“Buluştüğün kadın. Daha önce de duymuştum. Bu Kuzey Kore aksanı.”

Dikkatlice kâğıdı açtım. Bayan Han'ın el yazısı küçük ve düzenliydi, harfler siyah mürekkeple özenle şekillendirilmişti. Kâğıda kazınmış gibi kararlı bir halleri vardı.

Yeoju Hapishanesi,

107, Yanghwa-ro, Ganam-eup, Yeoju Şehri, Gyeonggi Eyaleti.

Yeoju'da bir hapishane. Bayan Han'ın kardeşi. Onu hapishaneye götürmemi istedi. Farklı bir adres bulmayı umarak notun arkasına baktım ama hiçbir şey yoktu.

“Kuzey Koreliye benziyor.”

Müdür uzaklaştı. Nota daha dikkatli baktım. Bayan Han *Ziyaretçiler* demişti. Ziyaretçilere sadece on dakika izin veriliyordu. Hapishanenin ziyaret saatlerini kastetmişti.

“Müşteriler.”

Kafamı kaldırdım. Müdür çöp kutusunu aldı ve koridorda yürüyen kızlara baktı. Ne zaman gelmişlerdi? Kasaya doğru aceleyle yürüdüm, üniformamı tekrar giyip saçlarımı topladım.

Notu cebime soktum ve gülümsedim.

“Quick Four’a hoş geldiniz.”

Bay Kim bunu biliyor muydu, -Bayan Han’ın onu hapishaneye götürmemi istediğini yani? Kızlar sepetlerini tezgâha bıraktı. Bir paket rulo kek, iki kutu çikolatalı süt ve bir sakız geçirdim kasadan. Bay Kim bilseydi bana sordurmazdı. Anne’nin buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Kızlar gülüştüler. Portatif vantilatörler saçlarını savuruyordu.

“Dört bin beş yüz won.” Kızlardan biri fiyata baktı. “Torba ister misiniz?”

“Hayır, torbaya ihtiyacımız yok.”

“Puan kartınız var mı?”

Kızlardan biri telefonunda bir uygulama açtı. Diğeri bana bir grup madeni ve kâğıt para uzattı. Bunları sayıp kasaya koydum. Sırıttılar, birbirlerinin kollarını çekiştirdiler. Sınıflarındaki bir çocuktan, genç bir influencerdan ve okullarının bu sefer üniformalarını gerçekten değiştirebileceğinden bahsediyor, fısıldaşıyorlardı. Yemeklerini kucaklayıp uzaklaştılar, arkadaki masalardan birine oturduklarında upuzun at kuyrukları hâlâ sallanıyordu. Üzerlerinde hâlâ üç yıl öncesine ait kasvetli kömür rengi blazer ceketler ve yeşil etekler vardı, reform lafları boştu. Min ve ben o üniformaları giymekten nefret ederdik.

Tezgâha yaslandım, cebimdeki notu çıkarıp havaya kaldırdım. Bayan Han’a daha fazla soru sormalıydım.

El yazısı hafif titrekti. Belki de Min’le gitmeliydim. Buradan uzakta bir yere gitmeliydim, Seul’e mesela. O restore edilip yenilenmiş yüksek apartmanlarda yaşamak için. Yeni yapılmış tertemiz duvar kâğıtları. Her odada taze boya kokusu. Benim için burada hiçbir şey yoktu artık.

Yeoju, diye mırıldandım. Yeoju. Anne duymadığı sürece bunu yapabiliydim. Sadece bir seferlik olacaktı ve sonuçta bugünden itibaren başka bir işe ihtiyacım vardı. Doğrudum ve cebimden titreyen telefonumu çıkardım. Anne. Notu önlüğümün cebine soktum ve cevap verdim.

“Haberleri mi izliyorsun?”

“Neyi?” diye sordum.

“Sana bir link gönderdim. Görmedin mi?”

“Anne hâlâ mesaideyim. Seni sonra ararım.”

“Haberler bak, canlı yayınlanıyor.”

Kaşlarımı çattım, zaten her zaman haberlerin açık olduğu televizyona bakmak için bir iki adım ilerledim. Ekranda geçen altyazı çok küçüktü. Çok uzaktı. Televizyonun sesi duyulmuyordu bile.

Güney Kore Savunma Bakanı:

“Nükleer silahsızlanmadan bahsediyorlar. Bir barış zirvesi.”

Nükleer silahsızlanma ve ekonomik yaptırımlar...

“Askerliği gönüllü hale getirmekten bile bahsediyorlar.”

Bu zı rve önemli bi r adım olacak...

“O zaman belki kardeşin erken tahliye edilebilir.”

Başkan Oh-

“Ama Kuzey Kore geçen hafta iki füze fırlattı. Barış hakkında konuşmak isteseler neden füze fırlatsınlar ki? Bu hiç mantıklı değil ve mesele sadece nükleer silahlar da değil. Onlara nasıl inanabiliriz?” diye sordu Annem.

Pirinç pişirme makinesi arka planda tıslıyordu. Düdüğü tıkırdıyor, uzun ve tedirgin bir ısıklık sesi çıkarıyordu. Annem oralı değildi, televizyon dışında her şeyi görmezden geliyordu. Elleriyle önlüğünü sıkıp duruyordu. Sırtını mutfak tezgâhına yaslamıştı. Tıslama devam ediyordu. Annem yine çok su koymuştu.

“Yani...” diye iç geçirdim. “En azından bir adım.”

“Bir adım mı?”

Su. Akan suyun sesini duydum. Olabilir mi? Saati kontrol ettim. Su ısıtıcısını mı dolduruyordu? Bu sabah onları yıkamamış mıydı?

“Kardeşin, sen...”

Tekrar iç çektim.

“Anne, haberleri izleme artık. Hiçbir şey olmayacak. Bu bir barış zirvesi. Bu iyi bir şey.”

Dinliyor muydu? Nihayet pirinçlerle ya da su ısıtıcısıyla ilgileniyor gibiydi. Ortalık sessizleşmişti. Sadece televizyondan gelen cılız sesler duyuluyordu.

“Bu sabah atkını almayı unutmuşsun.”

“Hava soğuk değil,” dedim.

“Gece soğuk olabilir.”

Sesimi alçalttım.

“Şimdi gitmem gerekiyor. Müdürüm bana bakıyor.”

Telefonu kapattım, tezgâhın arkasından çıkmak üzereydim ki onu gördüm. Kızıl pas lekeleri, bir deri hastalığı gibi metal gövdesine yayılmıştı. Kafasında küçük bir delik açılmış.

Küf kokusu. Anahtar. Yeşil tezgâhta bir anahtar vardı. Aldım elime, inceledim. Daha önce bu anahtarı odamın dışına çıkarmamıştım hiç, çıkarmazdım da.

Kızlar kıkırdamaya başlayınca irkilerek avcumu kapattım. Kafalarını sallıyor, itişip kakışıyorlardı. Neye gülüyorlardı acaba? Başlarının üstündeki televizyon ekranında yoğun bir sis görüyordum. Gri ve siyahtan bir girdap gökyüzüne yayılıyor, sakın mavinin tüm genişliğini yutuyordu. Büyüyen alev dumanı kollarının arasına aldığı gibi kucaklayıp dışarı itti. Hareket, geniş bir alana yayıldı. En ufak bir hareket bile şiddetliydi. Kamera aniden yukarı kaydı ve zaman ilerlemeye başladı. Yüksek hızla akıp gidiyordu. Gökyüzü açıldı. Renkler birdenbire dinginleşti. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki felaketin gri ve siyahı hiç yaşanmamış gibi. Gökyüzü yeniden maviydi. Huzurluydu. Kızların sesleri arasında sessiz tiktakları duyabiliyordum. Akreple yelkovan son vardiyamın sonuna doğru ilerliyordu. Sekiz ay. Burada geçirdiğim onca saniye, dakika ve saat. Zaman ilerliyordu ama ben buradaydım. Hâlâ evdeydim.

Anahtarı cebime koydum.